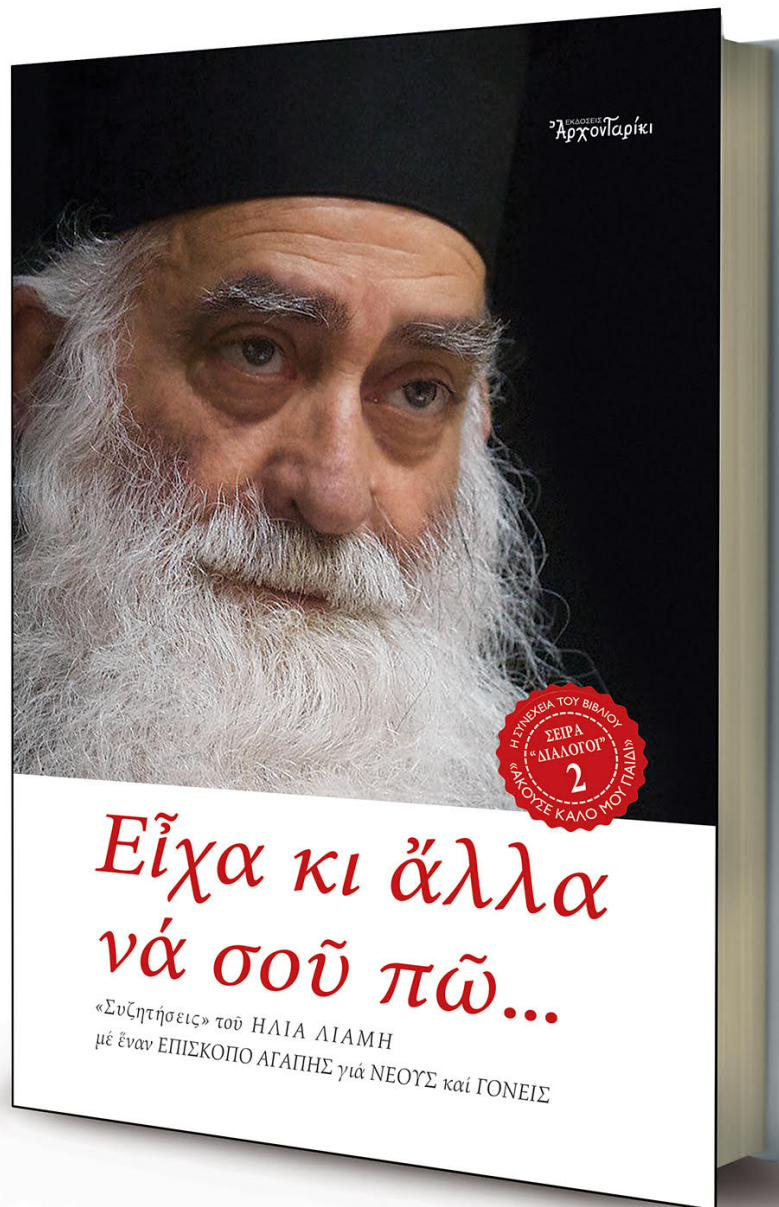

25 Σεπτεμβρίου 2021

Θα βρούν άραγε τα παιδιά μας τον Χριστό;

Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Θεολογία και Ζωή / Κοινωνιολογικά (κοινωνική πρόνοια & οικογενειακά θέματα) / Λογοτεχνία (ποίηση & πεζογραφία)

Προδημοσίευση ἀπό τό βιβλίο «ΕΙΧΑ ΚΙ ΑΛΛΑ ΝΑ ΣΟΥ ΠΩ... “Συζητήσεις” τοῦ ΗΛΙΑ ΛΙΑΜΗ μέ τόν μακαριστό Μητροπολίτη Σισανίου καί Σιατίστης Παῦλο, γιά νέους καί γονεῖς».

Τό νέο βιβλίο τῶν εκδόσεων ΑΡΧΟΝΤΑΡΙΚΙ ἀποτελεῖ συνέχεια τοῦ Best Seller

«ΑΚΟΥΣΕ ΚΑΛΟ ΜΟΥ ΠΑΙΔΙ».

Προλογίζει ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Χαλκίδος κ. Χρυσόστομος.

ΗΛ. ΛΙΑΜΗΣ: Γέροντα, ξέρετε τί άλλο παρατηρώ κάθε χρόνο μέ τή Γ΄ Λυκείου; Μία μελαγχολία γιά τόν χρόνο πού φεύγει. Μαζί μέ τή χαρά τῆς εἰσόδου τους στό Πανεπιστήμιο, διακρίνω καί μία λύπη πού κάτι παιδικό, κάτι ὄμορφο, ἔστω καί πολλές φορές πληκτικό, τελείωσε.

ΜΗΤΡ. ΣΙΣΑΝΙΟΥ: Ἐγώ τό βλέπω ιδιαίτερα σέ νέες κοπέλες. Ἔχουν ἔγνοια τήν ἐμφάνισή τους... ἀρχίζουν καί οἱ σκέψεις γιά οἰκογένεια... Πάντως, ὁ χρόνος εἶναι ὁ πανταχοῦ παρών μέγας δυνάστης καί τό μεγάλο ἀγκάθι. Κάθε φορά πού ἀλλάζει ὁ ἀριθμός στή χρονολογία, κάτι μᾶς χτυπάει τήν πόρτα κι ὄλο τό διώχνουμε. Γιορτάζουμε τίς Πρωτοχρονιές, ὅμως δέν ξέρω ἂν θά χαιρόμαστε γιὰτί ἔφυγε ὁ παλιός χρόνος, ἐάν κάποιος μᾶς διαβεβαίωνε, ὅτι τοῦ χρόνου θά εἶναι τό τέλος τῆς ζωῆς μας!

ΗΛ. ΛΙΑΜΗΣ: Εἶναι ὅμως καί κουρασμένα! Κάθε χρόνο τά βλέπω καί πιό βαριεστημένα! Παρά τήν ἡλικία τους, ἀντιλαμβάνονται πώς τά πράγματα ἐπαναλαμβάνονται. Γι' αὐτό πλήττουν καί γι' αὐτό ἀναζητοῦν ἀκραῖες ἐμπειρίες, ἀρκεῖ νά εἶναι πρωτόγνωρες.

ΜΗΤΡ. ΣΙΣΑΝΙΟΥ: Μά κι ἐγώ, μία ἀκραία, μία πρωτόγνωρη ἐμπειρία τούς προτείνω: Τήν ἐμπειρία τοῦ Χριστοῦ! Γιατί, ὁ Χριστός εἶναι τό μόνο ἀληθινά καινούργιο μέσα στόν χρόνο. Τό μόνο ἀληθινά καινούργιο εἶναι, ὅτι ὁ Θεός ἐφανερώθη ἐν σαρκί καί αὐτή ἡ ἐν σαρκί φανέρωση τοῦ Θεοῦ, αὐτή ἡ παρουσία τοῦ Θεοῦ στή γῆ, αὐτό τό μπόλιασμα τῆς ἀνθρώπινης φύσης μέ τό μπόλι τοῦ Θεοῦ, εἶναι τό πραγματικά νέο μέσα στόν χρόνο γενικά, ἀλλά καί εἰδικά μέσα στόν χρόνο τῆς προσωπικῆς μας ζωῆς. Ἡ εἴσοδος τοῦ Χριστοῦ μέσα στόν χρόνο εἶναι ἐκείνη πού δίνει νόημα στόν χρόνο. Ἄν ἀφαιρέσεις τόν Χριστό ἀπό τόν χρόνο, ὁ χρόνος γίνεται ἕνα ποτάμι πού ὀδηγεῖ τόν ἄνθρωπο στόν θάνατο, πού ὀδηγεῖ, ἀντί στή ζωή, στό ἀνόητο καί στό παράλογο. Ἄν ὅμως, μέσα στόν χρόνο, βάλεις τόν Χριστό, τότε ὁ ἄνθρωπος ὑπερβαίνει τόν χρόνο, ὑπερβαίνει τόν θάνατο καί ἐκβάλλει στή Βασιλεία τοῦ Θεοῦ. Ὁ ἄνθρωπος δέν ὀδηγεῖται σέ ἕνα μηδέν, σέ ἕνα «πουθενά», ἀλλά στή θέωσή του

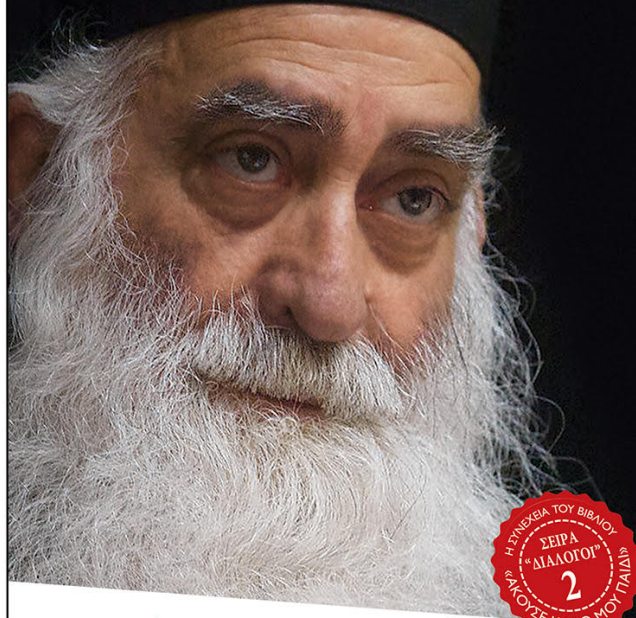
καί στόν δοξασμό του μέσα στη Βασιλεία τοῦ Θεοῦ!

ΗΛ. ΛΙΑΜΗΣ: Θά βροῦν ἄραγε τά παιδιά μας τόν Χριστό;

ΜΗΤΡ. ΣΙΣΑΝΙΟΥ: Μπορεῖ νά ἀποτύχουν, μπορεῖ νά «φᾶνε τά μοῦτρα τους, μπορεῖ νά διαψευστοῦν, ἀλλά θά Τόν βροῦν! Ποῦ ἄλλοῦ μπορεῖ ὁ ἄνθρωπος νά οἰκοδομήσει τή ζωή του; Ποιός ἄλλος μπορεῖ νά σταθεῖ στό μέτρο τῆς ἀξίας του; Ἄν ἀφαιρέσουμε τόν Χριστό ἀπό τή ζωή τοῦ ἀνθρώπου, τί μένει; Τά ἐρωτήματα αὐτά εἶναι φωλιασμένα στήν καρδιά τῶν παιδιῶν. Ἡ ψυχή τους, ἄν καί δέν τήν ἀκοῦν πάντα, συνεχῶς ρωτᾷ: Καί τί εἶναι ὁ ἄνθρωπος; Εἶναι ἄραγε ἕνα ἄτομο μέ ὀρισμένη χρονική περίοδο, ἕνα ἄτομο πού ἡ ζωή του κινεῖται ἀνάμεσα σέ δύο χρονολογίες, τήν ἡμερομηνία τῆς γέννησης καί αὐτή τῆς ταφῆς, καί ἄγνωστο τό μεταξύ τους διάστημα; Καί ὁ ἄνθρωπος, ὅταν βλέπει τόν θάνατο νά ἔρχεται, γιατί ταραζεταί, γιατί ὀδύρεται, γιατί ἀγανακτεῖ; Νομίζεις πώς δέν ρωτοῦν διαρκῶς τά παιδιά ἄν θά προλάβουν νά ζήσουν; Τό ἐρώτημα δέν εἶναι ἄν θά προλάβουμε. Εἶναι τό τί εἶναι θάνατος καί ποιᾷ ἡ σχέση του μέ τή δική μας τή ζωή. Εἶναι ὁ θάνατος τό τέρμα τῆς ζωῆς μας; Εἶναι ὁ ἀφανισμός τῆς ἀνθρώπινης ὑπαρξης; Ἄν εἶναι ἔτσι, τότε ἐμεῖς οἱ ἄνθρωποι εἴμαστε ἀνόητοι καί παράλογοι. Τότε, στή ζωή τῆς κάθε μέρας, τό ἄσκοπο συναγωνίζεται μέ τό ἀνώριμο καί στό τέλος, μόνον τό τραγικό μένει μέσα στή ζωή τοῦ ἀνθρώπου. Γιατί νά προσπαθήσει ἕνας ἄνθρωπος, γιατί νά ἀγωνιστεῖ, ἀφοῦ, ὄντως, ὁ θάνατος τόν περιμένει στή γωνία; Ἀφοῦ ὑπάρχει αὐτός πού σαρκάζει τά ὁποιαδήποτε ἐπιτεύγματά του καί περιμένει αὐτήν τή μία στιγμή, κατά τήν ὁποία τά πάντα ἀκυρώνονται; Σέ ὅλα αὐτά νά ἀναζητήσεις τήν ἀντίδραση τῶν παιδιῶν. Μᾶς παίρνουν χαμπάρι πώς τούς προτείνουμε μία ζωή κακομοίρικη, μία ζωή περαστική, μία φτηνή ζωή.

Εἶναι πάρα πολλά τά παιδιά σήμερα πού παραπονιοῦνται καί πού οἱ γονεῖς τους δέν τούς μιᾶνε. Ποῦ νά ξέρουν τά καημένα τά παιδιά, γιατί δέν τούς μιᾶνε. Ποῦ νά ξέρουν πώς δέν ἔχουν τίποτα νά τούς ποῦν, πώς δέν ἔχουν κανένα οὐσιαστικό λόγο νά τά στηρίξουν. Μέ σανό μόνο τά ταΐζουν. Καί ὅταν τά παιδιά διαμαρτύρονται ζητώντας οὐσιαστικότερα πράγματα, τότε διερωτῶνται ἀφελῶς: «Μά τί ἐπιτέλους τούς λείπει;». Ἡ ἀλήθεια τούς λείπει! Ἡ ζωή τούς λείπει! Τό θεμέλιο τό ὄντολογικό τῆς ὑπαρξης τους, αὐτό πού θά δώσει νόημα στή ζωή.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
Αρχοντάκης

Εἶχα κι ἄλλα νά σοῦ πῶ...

«Συζητήσεις» τοῦ ΗΛΙΑ ΛΙΑΜΗ
μέ ἕναν ΕΠΙΣΚΟΠΟ ΑΓΑΠΗΣ γιά ΝΕΟΥΣ καί ΓΟΝΕΙΣ